

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Георги Райчевъ

Просякия

Никой не бѣше забелязалъ, кога придойде въ града тази жена. По онова време отъ четиритѣ краища на земята ни се стичаха прокудени клетници — голи, боси и гладни. Отмѣстителната ржка на врага, следъ като изби и прокуди хората, насити свирепата си стрѣвъ въ пожарища. Тамъ погина и всичкото нейно добро: домъ, имотъ и свои. Тя имаше синове, дѣщери и внуци Избититѣ — погинаха, а какво „станаха оцѣлѣлитѣ — никога и отъ никого не чу нито дума за тѣхъ.

Сждбата я отвѣ отсамъ границата, съ шепа хора отъ онзи край. Губиха се дълги дни презъ гори и балкани, по задрѣстени пѣтища отъ една победена и разнебитена войска.

Следъ месецъ скитане спрѣха навжтре въ царството, въ нѣкакъвъ непознатъ малъкъ градецъ. Тамъ се заселиха. Отначало и тя, като другитѣ, заживѣ около познати отъ онзи край и поминаваше криво-лѣво. Работѣше чужда работа: зиме — по кжщитѣ, лѣте — въ полето. А когато се прибираше вечеръ дома, сѣдаше на кжщния прагъ и плачеше. Тя обгрѣщаше съ две ржце колѣната си, люлѣше се полека и равномерно, плачеше и нареждаше на разпѣвъ. Въ изсушената ѣ паметъ нѣмаше вече нищо друго освенъ смѣтенъ споменъ за миналото и преживѣнитѣ страшни дни. Виждаше единъ далеченъ градъ и дворъ, обкржженъ съ тополи — много